

Hét másodperc

A Híradóban azt mondták, hogy a Hableány utasai hét másodperc alatt haltak meg. Ez nem tűnt beláthatatlannak. Most végtelen. Hol van a fel, és hol van a le? Zavaros a víz körülötte. Szürke víz. Hideg víz. Körülfogta őt a Duna.

A part volt elviselhetetlen, nem a víz. Ez csak hét másodperc. Aztán vége. De azok a végtelen diagnózisok. A reménykedés és csalódás minden hónapban. Éveken át. Belefulladt a sajnálkozó tekintetekbe. Ahogy megfagyott a levegő, ha gyerekes ismerős mellé ült le. A beléhatoló hideg fémeszközök, és a nyomukban járó, lélegzetet elakasztó fájdalom. “Még egy perc, asszonyom! Nagyon jól csinálja! Kicsit bírja még ki, és kész vagyunk!” — minden orvos ezt mondta. Mindig. Minden alkalommal. Aztán a fuldokló zokogások a fürdőszoba hideg kövén fekvé. Mert megjött. Megint. Megint.

Nem akart mást, csak ezt: egy szuszogó kis testet a karjába. Egy lélegző kis lényt. De Isten elhagyta. Pap. Pszichológus. Terapeuta. Mindenki magyarázott. Hogy fogadja el. Hogy hagyatkozzon Istenre. Hogy szereti őt és terve van vele. De mit tudják ezek? Hol van ebben az elhagyatottságban a szeretet? Vizes kabátja húzza a mélybe. Kihunyó tudatában felvillanó kép: ökölbe szorított apró kéz egy inkubátorban. Isten adta. Volna. Szeretetből. Egy feladatot. Mert terve van vele. És a kis kézhez tartozó gyermekkel. Ez az örökbefogadás volt az Ő szeretete. Időbe telt. Várni kellett. De nem hagyta el. Az ő kislánya. Jobban, mint azé, aki kihordta. De ő elhagyta. Mindkettőjüket. Istent, és az inkubátorba csempészett tervet is. Mert nem bízott többé. Mert nem hitt többé. Ő akart irányítani. Akár ezzel az ugrással.

Még egy másodperc van a hétből. Igen vagy nem? Igen! Kapalózni kezdett. Zavaros volt a víz. Hol van a fenn? Nem találta az irányt. Égette az orrán beszívott víz. “Ne, most már ne! Rád hagyatkozom, igen!” — fáj a mellkasa. “Bocsáss meg! Hibáztam! Segíts!” — imádkozni kezdett — “Miatyánk, Aki a mennyekben vagy” — nincs több idő. Sötét foltok kavarogtak a szeme előtt. Zúgást hallott — “szenteltessék meg a Te neved” — szétpattan a mellkasa a fájdalomtól. Zúgás közeledett, — “jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod”... — hörögve kapkodta a levegőt.

Egy jetski hulláma dobta a felszínre. A vizes kabát húzta lefele. Dönteni kellett: igen vagy nem? Igen! Összeszorult a toroka. Pánikban csapkodott maga körül. A jetski-s meglátta. Visszajött. Kihúzta.

Másnap visszament. Egy elrontott képet és dátumot tűzött a fára, ahol partot ért. Elrontott élete fejfájára. Új életre született.